



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobkyně **PhDr. H. P.**, zastoupené JUDr.Janou Kašpárkovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, Blanická 19, proti žalovanému **Národnímu památkovému ústavu**, se sídlem v Praze 1, Valdštejnské náměstí 162/3, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního úřadu

t a k t o:

I. Žalovaný je povinen ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku vydat rozhodnutí podle ustanovení § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. o odložení žádosti žalobkyně o informaci ze dne 18.1.2008.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 6.760,-Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr.Jany Kašpárkové, advokátky.

Odůvodnění

Žalobkyně se žalobou, doručenou Městskému soudu v Praze dne 13.12.2010, domáhala ochrany před nečinností žalovaného Národního památkového ústavu ve věci žalobkyní podané žádosti o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že dne 18.1.2008 podala u Národního památkového ústavu žádost o informaci, na jakém účtu dle své účetní osnovy sestavené v souladu s právními předpisy účtuje pokuty, udělené mu správními úřady za správní delikty a pokuty, uložené mu soudy ve vykonávacím řízení. Dále žalobkyně požadovala sdělit číslo účtu k dato řádné účetní závěry za roky 2003 – 2007 a zaslání kopie položkového výpisu z tohoto účtu z Hlavní knihy analytické evidence účetnictví.

Národní památkový ústav zaslal žalobkyni dopis ze dne 18.1.2008, ve kterém jí sdělil požadovanou výši úhrady za poskytnutou informaci v částce 11.880,50,- Kč. Následně žalobkyně podala stížnost podle ustanovení § 16a odst.1 písm.d) zákona č. 106/1999 Sb. Dne 7.2.2008 obdržela elektronicky rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 4.4.2008, č.j.: 4518/2008, kterým se výše stanovené úhrady potvrzuje.

Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že lhůta k vydání o odložení žádosti pro nezaplacení požadované úhrady již mnohonásobně uplynula, aniž povinný subjekt vydal ve věci rozhodnutí. Proto dne 4.11.2010 žalobkyně podala u žalovaného návrh na přijetí opatření proti nečinnosti v řízení o žádosti o informaci ze dne 15.2.2008 a navrhla, aby žalovaný usnesením věc převzal od nečinného povinného subjektu a rozhodl o odložení žádosti místo něho. O návrhu nebylo ani po měsíci rozhodnuto a proto se žalobkyně domáhá svého práva u soudu.

Žalobkyně namítla, že o odložení žádosti vydává správní úřad rozhodnutí, jehož vydání se tedy žalobkyně domáhá návrhem na přijetí opatření proti nečinnosti, aby měla meritorní rozhodnutí, proti němuž lze brojit žalobou podle ustanovení § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s. Protože zákon nespojuje s nevydáním rozhodnutí o odložení žádosti pro nezaplacení úhrady fikci vydání negativního rozhodnutí, nelze se podle názoru žalobkyně domáhat přezkumu fiktivního negativního rozhodnutí o odložení žádosti a lze se žalobou proti nečinnosti domáhat vydání rozhodnutí o odložení žádosti jakožto rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 s.ř.s.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu ze dne 6.6.2011 vyplývá, že žalovaný Národní památkový ústav se především nepovažuje za správní úřad, přičemž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudek ze dne 20.9.2007, č.j.: 9 As 28/2007 – 77, dostupný na www.nssoud.cz. Národní památkový ústav není státním orgánem, nespadá mezi orgány územní samosprávy ani nehošpodaří jako veřejná instituce s veřejnými prostředky. Veřejná instituce je subjektem, jehož založení a režim řízení se odvozuje z veřejného práva, hospodařením s veřejnými prostředky se rozumí reálné napojení takové instituce na veřejné rozpočty. Podaná žaloba je navíc podle názoru žalovaného nesrozumitelná, když žalobkyně se návrhem domáhá přijetí opatření proti nečinnosti a navrhuje, aby žalovaný usnesením převzal věc od nečinného povinného subjektu a rozhodl o odložení žádosti místo něho. Národní památkový ústav žádnou písemnost od žalobkyně neobdržel, není ve věci pasivně legitimován a proto navrhuje zamítnutí podané žaloby.

Na vyjádření žalovaného správního úřadu reagovala žalobkyně podáním repliky ze dne 16.6.2011, v němž opravila formulační nepřesnost v bodě 1 odst.5 žaloby, kam správně patří věta, že dne 4.11.2010 žalobkyně podala u Ministerstva kultury České republiky jako nadřízeného orgánu žalovaného ...atd.“ Pokud žalobkyně použila procesní institut opatření proti nečinnosti, učinila tak s ohledem na svou právní jistotu, že vyčerpala všechny možnosti, které jí zákon dává, aby přiměla žalovaného vydat rozhodnutí o odložení žádosti pro

nezaplacení stanovené úhrady, i když na daný případ zjevně povinnost vyčerpání prostředků nápravy ve smyslu ustanovení § 79 s.ř.s. nedopadá.

Žalobkyně dále v replice namítla, že povinnost vydat rozhodnutí o odložení žádosti podle ustanovení § 17 odst.5 zákona č. 106/1999 Sb. svědčí žalovanému a žádnému jinému subjektu, v dané věci je tedy nečinný právě žalovaný. Odkázala na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 21.10.2010, č.j.: 2 As 34/2008 - 90, v němž se uvádí, že teprve rozhodnutí o odložení žádosti a tedy vlastní odepření informaci poskytnout podle tohoto ustanovení informačního zákona je pod soudní ochranou, neboť tímto rozhodnutím bylo teprve do práva účastníka zasaženo. Teprve rozhodnutí o odložení žádosti při neuhrazení sdělené částky je vrchnostenským aktem, jímž je žadateli jeho veřejné subjektivní právo na informaci upřeno.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 3.11.2011 zástupce žalovaného úřadu odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě a zdůraznil, že žalovaný není správním orgánem ve smyslu soudního řádu správního. V dané věci postupoval Národní památkový ústav v souladu s právním názorem, jež je vyjádřen v publikaci autorů Adam Furek, Lukáš Rothanzl *Komentář v zákonu o svobodném přístupu k informacím*, jež byl vydán nakladatelstvím Linde Praha v roce 2010. Ze strany 547 a 548 této publikace vyplývá, že rozhodnutí o odložení žádosti není formalizovaným úkonem a není třeba o něm žadatele ani vyvozovat. Žalovaný upozorňuje na aplikovaný judikát Nejvyššího správního soudu sp.zn. 2 As 34/2008 s tím, že žalovaný souhlasí s tím, že rozhodnutí, jímž povinný subjekt žádost o poskytnutí informace na zaplacení úhrady odložil, je rozhodnutím podle ustanovení § 65 s.ř.s., avšak jádro sporu je v tom, zda se takovéto rozhodnutí podle § 17 odst. 5 zákona 106/1999 Sb. doručuje či nikoliv.

Žalovaný má za to, že takovéto rozhodnutí není třeba doručovat, odkazuje se opět na komentář k zákonu č. 106/1999 Sb. a dodává, že toto rozhodnutí – na rozdíl od sdělení podle ustanovení § 14 odst.5 písm.c) téhož zákona - není třeba doručovat. V posuzované věci rozhodnutí, jehož vydání se žalobkyně domáhá, fakticky existuje, bylo poznamenáno do spisu a vyhotoveno ve formalizované písemné podobě, pouze nebylo žalobkyni zasláno. Žalovaný poukazuje na to, že judikované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se vztahovalo k poněkud jiné situaci, kdy došlo k zaplacení úhrady poté, kdy uplynula lhůta a kdy bylo vydáno rozhodnutí o odložení žádosti, následně se žadatel o informaci domáhal vrácení zaplacené částky.

Podle názoru žalovaného je nutno rozlišovat mezi situací, kdy je poplatek (byť po lhůtě) zaplacen a je vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti a situací, kdy žalobkyně v této věci úhradu nezaplatila a domáhá se vydání rozhodnutí o odložení žádosti. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že i správní řád zná spoustu rozhodnutí, která se pouze vyznačují do spisu namátkou ustanovení § 14 odst. 4, § 16 odst. 6 a řada dalších. Je přitom nepochybné, že i tato rozhodnutí jsou rozhodnutími ve smyslu ustanovení § 65 soudního řádu správního. Žalovaný používání v této souvislosti analogicky např. situaci ohledně nezaplacení soudního poplatku z podané žaloby či z podaného odvolání v občanském soudním řízení, považuje za absurdní situaci, kdy by se ten, kdo nezaplatil soudní poplatek na výzvu soudu, domáhal po soudu vydání povinnosti vydat rozhodnutí o zastavení řízení pro nezaplacení.

Žalovaný má za to, že zákon o svobodném přístupu k informacím je koncipován tak, že rozhodnutí se doručuje pouze v případě, ukládá-li to tento zákon. Neplatí tudíž pro něj zcela správní řád, neboť ten se použije subsidiárně pouze v případech, kdy to zákon o svobodném přístupu k informacím uvádí. Doručuje-li se podle obecného způsobu doručování

ve smyslu správního řádu rozhodnutí účastníkům řízení, pokud tak není výslovně stanoveno, že se tak nestane a že se rozhodnutí pouze vyznačuje do spisu, pak zákon č. 106/1999 Sb. obecně vylučuje aplikaci správního řádu, tedy doručuje se rozhodnutí pouze tam, kde to tento zákon stanoví.

Žalovaný uzavřel, že rozhodnutí podle ustanovení § 17 odst.5 zákona č. 106/1999 Sb. není třeba doručovat a stačí ho pouze označit do spisu, neboť žadatel o informaci ví, že když zaplatil úhradu za poskytnutí informace, po šedesáti dnech je jeho žádost odložena. Obdobně občanský soudní řád ukládá obecnou povinnost doručovat rozhodnutí, zatímco např. insolvenční zákon, vůči kterému také není o.s.ř. obecným předpisem, stanoví, ve kterých případech a komu je třeba rozhodnutí doručovat. Vydání rozhodnutí podle ustanovení § 65 soudního řádu správního není podle názoru žalovaného totéž, co jeho doručení účastníkům řízení opakuje, že v posuzované věci rozhodnutí bylo vydáno, avšak nebylo žadatelce doručeno.

Zástupce žalovaného založil při jednání soudu do spisového materiálu kopii nepodepsaného rozhodnutí o odložení žádosti žalobkyně, datovanou dnem 29.7.2011.

Žalobkyně ani její právní zástupkyně se ústního jednání u soudu přes řádné a včasné předvolání nezúčastnily a svou neúčast včas omluvily pracovními povinnostmi na straně zástupkyně žalobkyně a osobní a rodinnou situaci na straně žalobkyně. Soud proto postupoval podle ustanovení § 49 odstavec 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) a o podané žalobě jednal a rozhodl v nepřítomnosti žalobkyně.

Městský soud v Praze po provedeném řízení posoudil podanou žalobu takto:

Podle ustanovení § 79 odst.1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis, platný pro řízení u správního úřadu, stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního úřadu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu úřadu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Podle ustanovení § 81 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu, zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu úřadu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.

V ustanovení § 79 a následujících s.ř.s. je tak upraven institut, umožňující účastníkům správního řízení domáhat se ochrany před nečinností správního úřadu. Správní úřad je nečinný, pokud nekoná přesto, že mu to zákon ukládá. V ustanovení § 79 s.ř.s. je upravena pouze ochrana před nečinností, spočívající v nerozhodování ve věci samé nebo nevydání osvědčení, nikoliv před jinými procesními vadami. Nečinnost při vydávání rozhodnutí se může týkat jak správního orgánu prvního stupně, tak orgánu odvolacího, který po podání řádného opravného prostředku v řízení nepostupuje. O nečinnost správního orgánu se však může jednat pouze v případě, že neexistuje žádná skutečnost, která by bránila v řízení činit úkony a rozhodnout.

Podle ustanovení § 16a zákona č. 106/1999 Sb. stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen "stížnost") může podat žadatel, kterému po uplynutí lhůty podle ustanovení § 14 odst.5 písmeno d/ nebo § 14 odst.7 tohoto zákona nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí

žádosti. Stížnost se podává u povinného subjektu, a to do třiceti dnů ode dne a) doručení sdělení podle ustanovení §§ 6, 14 odst.5 písm.c/nebo § 17 odst.3 zákona, b) uplynutí lhůty pro poskytnutí informace podle ustanovení § 14 odst.5 písm.d/ nebo odst.7 tohoto zákona.

O stížnosti rozhoduje nadřízený orgán. Povinný subjekt předloží stížnost spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu do sedmi dnů ode dne, kdy mu stížnost došla, pokud v této lhůtě stížnosti sám zcela nevyhoví tím, že poskytne požadovanou informaci nebo konečnou licenční nabídku, nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písmeno a/, b/ nebo c/ přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že a) postup povinného subjektu potvrdí, b) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku, nebo c) usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti.

Podle ustanovení § 16a odst.8 nadřízený orgán o stížnosti rozhodne do patnácti dnů ode dne, kdy mu byla předložena.

Žalobkyně se žalobou, doručenou Městskému soudu v Praze dne 13.12.2010, domáhala ochrany před nečinností žalovaného Národního památkového ústavu ve věci žalobkyní podané žádosti o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Městský soud v Praze vycházel při posouzení otázky, která má pro závěr o důvodnosti podané žaloby na ochranu proti nečinnosti klíčový význam, tj. zda odložení žádosti povinným subjektem poté, co žadatelka neuhradila vyčíslenou náhradu nákladů na pořízení požadované informace, je toliko neformálním úkonem anebo rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 s.ř.s., které podléhá přezkumné činnosti soudu, z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21.9.2010, č.j.: 2 As 34/2008 – 90, dostupného na www.nssoud.cz.

Podle tohoto rozhodnutí je rozhodnutí, jímž povinný subjekt žádost o poskytnutí informace pro nezaplacení úhrady odložil (ustanovení § 17 odstavec 5 zákona o svobodném přístupu k informacím), rozhodnutím podle ustanovení § 65 s.ř.s., neboť představuje vrchnostenský akt, jímž je žadateli jeho veřejné subjektivní právo na informaci upřeno a je na správním soudu, aby k podané žalobě proti tomuto rozhodnutí rozhodl o tom, zda se tak stalo po právu.

Městský soud v Praze nemohl za dané situace akceptovat názor odborné literatury, o který svůj postup v projednávané věci opíral žalovaný.

Pokud žalovaný poukazoval na právní názor, podle něhož Národní památkový ústav není povinným subjektem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, protože není státním orgánem, pak městský soud musí na tomto místě zdůraznit, že postavení Národního památkového ústavu se neodvíjí od definice správního úřadu, ale výlučně od definice povinného subjektu podle zákona č. 106/1999 Sb. S ohledem na závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 13.9.2007, č.j.: 9 As 28/2007 – 76, ve znění opravného usnesení ze dne 20.9.2007, rovněž dostupném na www.nssoud.cz, je třeba uvést následující :

Národní památkový ústav je samostatnou organizační jednotkou zřízenou k plnění stanovených odborných úkolů v oblasti státní památkové péče, je nepochybně veřejnou institucí, povinnou k poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb. a Ministerstvo kultury je Národnímu památkovému ústavu nejen nadřizeno, jak uvádí ustanovení § 25 odst.2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, ale i podle ustanovení § 16a odstavce 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť je výslovně určeno subjektem nadřazeným a žádný zvláštní zákon nestanoví něco jiného. Uvedená námitka žalovaného proto neobstojí.

K argumentaci žalovaného správního úřadu ohledně odůvodnění rozhodnutí o odložení žádosti o informaci podle ustanovení § 17 zákona č. 106/1999 Sb. soud uvádí následující :

Rozhodnutí, u nichž procesní úprava nestanoví povinnost jejich odůvodnění, jsou zpravidla rozhodnutími, která významně nezasahují do práv účastníků řízení ani třetích osob a u nichž není ani předpoklad jejich dalšího přezkoumání. Postup předcházející vydání takových rozhodnutí a jejich důvody jsou zcela zjevné a odůvodnění takových rozhodnutí by nebylo přínosné ani pro účastníky, neboť by mělo pouze formální charakter (v tomto směru ve vztahu k soudnímu řádu správnímu, občanskému soudnímu řádu a trestnímu řádu viz též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25.4.2006, č.j.: 8 As 21/2005 - 101, publikováno pod č. 1006/2007 ve Sbírce rozhodnutí NSS).

Smyslem zákonem stanovené možnosti neodůvodnit rozhodnutí je tedy zjednodušení postupu správního orgánu nebo soudu, není-li odůvodnění vzhledem k výše uvedeným okolnostem potřeba. Toto zjednodušení však nemůže vést k omezení právní ochrany osoby, která se domnívá, že byla rozhodnutím zkrácena na svých právech. Jak uvedl Ústavní soud ve vztahu k ustanovení § 169 odst.2 občanského soudního řádu, výjimky z povinnosti odůvodnit rozhodnutí je nutno vykládat restriktivně. Fakt, že určité rozhodnutí nemusí být v obecné rovině vždy odůvodněno, podle Ústavního soudu ještě neznamená, že konkrétní okolnosti případu si nebudou žádat, aby soud své rozhodnutí odůvodnil. Chybí-li v takovém případě odůvodnění, je rozhodnutí zatíženo nepřezkoumatelností (nálezy Ústavního soudu ze dne 2.9.2010, sp. zn. II. ÚS 2193/10 a ze dne 3.9.2009, sp. zn. III. ÚS 346/09, oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Stejně tak Nejvyšší správní soud ve vztahu k ustanovení § 55 odst.4 s.ř.s. konstatoval, že přes splnění zákonných podmínek podle uvedeného ustanovení nelze některá rozhodnutí s ohledem na jejich význam a možný výrazný zásah do práv účastníka řízení řadit mezi rozhodnutí, která nemusí obsahovat odůvodnění (z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu viz též usnesení rozšířeného senátu ze dne 25.4.2006, č.j.: 8 As 21/2005 - 101, publikované pod č. 1006/2007 Sb. NSS, rozsudek ze dne 15.12.2006, č.j.: 8 As 60/2006 - 90, rozsudek rozšířeného senátu ze dne 21.12.2009, č.j.: 7 Azs 24/2008 - 141, publikovaný pod č. 1995/2010 Sb.NSS, všechny navíc dostupné na www.nssoud.cz).

Jak je z citované judikatury zřejmé, ustanovení procesních předpisů, která jako výjimku z pravidla umožňují neodůvodnit rozhodnutí, je nutno vykládat restriktivně. Nemají absolutní povahu a před jejich aplikací je nutno nejdříve uvážit možný zásah do právní sféry účastníka řízení nebo třetí osoby a možnost a pravděpodobnost přezkumu rozhodnutí. Ač mohou být v konkrétním případě formálně splněny podmínky například podle ust. § 68 odst.4 správního řádu, okolnosti případu (zejména pak zásah do práv účastníka nebo třetí osoby) si mohou odůvodnění, alespoň částečné, vyžadovat. Pokud osoba, která tvrdí, že byla rozhodnutím na svých právech dotčena a disponuje právem iniciovat přezkum tohoto rozhodnutí, přičemž v pozdějších fázích (v řízení o opravném prostředku nebo v řízení o

žalobě proti rozhodnutí) již nelze dodatečně absenci důvodů rozhodnutí zhojit, je jediným možným výsledkem takového přezkumu zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.

Co se rozumí pod pojmem „vydání rozhodnutí“, zcela jednoznačně upravuje ustanovení § 71 odst.2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, který je podle ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. aplikovatelným obecným procesním předpisem. Podle ustanovení § 71 odst.2 správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí a) předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle ustanovení § 19 správního řádu, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:", b) ústní vyhlášení, pokud má účinky oznámení, c) vyvěšení veřejné vyhlášky, je-li doručováno podle ustanovení § 25 nebo d) poznamenání usnesení do spisu v případě, že se pouze poznamenává do spisu.

Žádná z uvedených možností v posuzované věci nenastala. Žalovaný až v průběhu ústního jednání u soudu předložil nepodepsaný a razítkem úřadu neopatřený koncept rozhodnutí o odložení žádosti žalobkyně o informaci, tento byl datován až po podání žaloby a jeho stejnopis nebyl předán k doručení podle ustanovení § 19 správního řádu. Ani správní řád, tím méně pak ani zákon o svobodném přístupu k informacím neobsahují takovou právní úpravu, z níž by bylo jednoznačně patrné, že odložení žádosti o poskytnutí informace na základě nezaplacení požadované úhrady je rozhodnutím, vydaným toliko poznamenáním do spisu a proto je třeba mít za to, že jde o rozhodnutí, které je třeba doručovat způsobem podle ustanovení § 19 správního řádu, tedy doručením jeho stejnopisu žadateli o informaci.

Jestliže tedy bylo žádostí žalobkyně ze dne 15.2.2008 podle ustanovení § 14 odstavec 1 zákona č. 106/1999 Sb. zahájeno správní řízení, pak byl žalovaný povinen toto správní řízení ukončit rozhodnutím o žádosti. Neučinil-li tak způsobem a ve lhůtě, stanovenými v ustanovení § 15 odstavec 1 zákona, respektive ve lhůtě stanovené v ustanovení § 17 odstavec 5 téhož zákona, byl splněn základní předpoklad pro závěr o tom, že žaloba na ochranu před nečinností ve smyslu ustanovení § 79 a následujících s.ř.s. byla podána důvodně. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud shledal podanou žalobu na ochranu proti nečinnosti důvodnou, když dovedl nečinnost žalovaného správního orgánu ve smyslu ustanovení § 79 s.ř.s. Lhůtu k vydání rozhodnutí v dané věci pak žalovanému stanovil v délce patnácti dnů počínaje ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Výrok o nákladech soudního řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhrada účelně vynaložených nákladů představuje v dané věci žalobkyní zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 1.000,- Kč podle položky 14a bod 2 písm. e) sazebníku soudních poplatků zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném do 31.8.2011 a dále odměna právní zástupkyně JUDr.Jany Kašpárkové, advokátky, a její hotové výdaje. Mimosmluvní odměna v daném případě činí dva úkony právní služby po 2.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) podle ustanovení § 6, § 7, § 9 a § 11 odst. 1 advokátního tarifu a dvakrát režijní paušál po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Dále byla jako součást odměny zástupce žalobce přiznána 20% daň z přidané hodnoty z celkové odměny za právní zastoupení v částce 960,- Kč, neboť právní zástupkyně žalobkyně je podle předloženého osvědčení plátcem DPH. Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 6.760,-Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám právního zástupce žalobce ve třicetidenní lhůtě k plnění.

Soud nepřiznal žalobkyni jako součást náhrady nákladů řízení cestovní výdaje žalobkyně za cestu z místa jejího údajného bydliště v Bouzově do Olomouce a zpět, neboť uvedené náklady cestovního nejsou podle názoru soudu důvodně a účelně vynaloženými náklady řízení, k jejich náhradě by byl po právu povinen žalovaný správní úřad.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a následujících s.ř.s. u Městského soudu v Praze kasační stížnost, a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle ustanovení § 105 odst.2 s.ř.s. stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem ; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. listopadu 2011

JUDr. Hana V e b e r o v á ,v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová